

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA april 2016

April 2016

Verslag van het bezoek
aan Sovata en Sarateni
van 28 april tot en met 8 mei 2016

800 Belegde boterhammen voor de gezinnen op Hostad.

Levente propt de laatste dekendoos in de bus.

In de weken voor ons vertrek heeft Neele-Vat Logistics uit Rotterdam ons weer verwend met het ophalen van de klaarstaande pallets met de gezinsdozen, fietsen, rollators, babywagens, bedjes, matrassen, allerlei andere losse bundels, dozen voor het ziekenhuis, Thuiszorg, scholen, crèches, wijkarts en kinderhuis. Ook nu heeft Neele-Vat Logistics ervoor gezorgd dat het complete transport kosteloos naar Sovata is gebracht. Heel graag willen wij de directie van **Neele-Vat Logistics** hiervoor ontzettend hartelijk bedanken. Ook Kees en zijn mannen die belast zijn met het verantwoord laden van de 13,6 meter lange trailer willen wij heel hartelijk bedanken voor deze zware job.

En het lijkt misschien "gewoon" te worden, maar wat het zéker niet is, Bergschenhoek Groep BV heeft er ook weer voor gezorgd dat wij de R-Vent bus mochten gebruiken voor het vervoer van de vrijwilligers naar Sovata.

Heel graag willen wij de directie van de **Bergschenhoek Groep BV** bijzonder hartelijk bedanken voor het gratis gebruik van de R-Vent bus.

De week voor ons vertrek naar Sovata hebben wij ons erg druk gemaakt over de slechte weersvoorspellingen voor de week van ons bezoek. Regen, wind en soms ook hagel werd aangegeven. Als het regent in Sovata hebben wij veel extra werk om de gezinnen in de hoger gelegen gebieden te bezoeken. Door de blubber die ontstaat door de regen en hagel glijden wij steeds weg in de vette en dikke klei en is er bijna geen doorkomen aan om bij de hutjes te komen. Dat zou betekenen dat wij drie stappen ophoog doen en er weer twee terugglijden. Gelukkig bleek het weer 100% mee te vallen en viel er slechts in de avond en nacht wat lichte regen.

Zaterdag: na een autorit van bijna 3 dagen komen wij rond 18.00 uur aan in een droog en redelijk zonnig Sovata. Gelukkig waren Anneke en Danny vooruit gereisd en hadden in de tussentijd de truck van Neele-Vat opgevangen en ervoor gezorgd dat alle dozen en losse bundels op de juiste volgorde stonden.

Anneke heeft ook op zaterdag 800 boterhammen met boter en jonge kaas gemaakt voor de bewoners op Hostad en ook heeft zij ervoor gezorgd dat wij bijna direct aan tafel konden om te genieten van een heerlijke maaltijd spaghetti en zelfgemaakte gele vla als dessert.

De teams nemen de planning voor de volgende dag nog met elkaar door en wij stappen redelijk vroeg ons bed in om de volgende morgen fris en vol energie aan de slag te gaan.

Zondag: er is onder de vrijwilligers een beetje spanning omdat het altijd weer de vraag is of het bezoek aan de wijk Hostad goed en rustig zal verlopen. Deze keer had ik niet, zonder dat de vrijwilligers het van tevoren wisten, een brief gestuurd aan de burgemeester van Sarateni om de zigeuner bewoners van Hostad te informeren dat wij zouden komen en dat zij zich rustig en beleefd moeten gedragen en vooral in of bij hun hutje moeten blijven. Het blijkt achteraf een rustig en mooi bezoek te zijn geweest. Ook deze keer hebben wij twee grote transportbussen die volgeladen zijn met dekendozen, voedseltassen, babypakketten, speelgoed voor de kinderen in alle leeftijden, zakjes met de lekkere dikke boterhammen, snoepgoed om uit te delen en grote ballonnen om de kinderen extra blij te maken.

De gebreide dekentjes komen mooi van pas.

Anneke geeft wat spekkies aan Istvan en zijn broertjes.

Omdat een groot aantal dames van Hostad in oktober vroegen om shampoo en zeep om zich te verzorgen, hadden wij ook toilettassen meegenomen met daarin een kam, nagelknipper, nagelborstel, zeep, shampoo, handdoekje, een ketting of armband, tandpasta, tandenborstel, zeep en paracetamol. De toilettassen bleken een groot succes en sommige bewoners kwamen naar de bussen om te vragen waar bijvoorbeeld een nagelborstel, het nagelknippertje of een tubetje crème voor gebruikt moesten worden. Dat was erg leuk. Voor de 4 mannen die in oktober om scheerschuim hadden gevraagd, hadden wij complete scheersetjes meegenomen. De mannen glommen van trots toen zij hun eigen toilettasje kregen met de scheerspulletjes. In oktober zullen wij proberen om alle mannen te voorzien van zo'n scheersetje.

Inmiddels staan de drie teams klaar om het terrein in te gaan en wij zien dat sommige mensen toch hun nieuwsgierigheid niet konden bedwingen en even om het hoekje kwamen gluren om een glimp op te vangen van wat er allemaal in de transportbussen stond.

Een vingerbeweging was genoeg om iedereen weer terug te laten keren naar hun hutje in afwachting van ons bezoek. Natuurlijk bleven de kleine kindertjes rondom de bus en vroegen om een snoepje of een lolly. Helaas, ze moesten nog even geduld hebben totdat alle bezoeken aan de gezinnen gedaan waren voordat zij iets lekkers zouden krijgen.

Het viel de drie teams op dat de mensen geduldig, beleefd en vooral heel blij waren met ons bezoek. Overal werden wij met een grote lach onthaald en mochten bij iedereen naar binnen om te controleren of de spullen die wij in oktober vorig jaar gebracht hadden, er nog waren. Dat bleek in 99% van gevallen zo te zijn en dat is fantastisch. Zij beginnen dus te begrijpen hoe het werkt en dat is een geweldige stap vooruit.

Jammer dat er een behoorlijk aantal kinderen van 10 tot ongeveer 16 jaar nog nooit naar school is geweest. Het is ook heel moeilijk om deze kinderen naar school te laten gaan omdat de scholen in Sarateni en Sovata niet ingericht zijn op kinderen die verwilderd zijn, geen manieren hebben en op een leeftijd zijn om ze niet zomaar in 1 klas erbij te kunnen zetten. Daarvoor zou een apart gebouw of ruimte beschikbaar moeten zijn om deze kinderen overdag op te kunnen opvangen en hen daar normen en waarden te leren en spelenderwijs te leren lezen en schrijven. Dit probleem zullen wij later ook zeker met Ildiko, de directeur van de Sarateni school, bespreken en zien wat SOS samen met de Gemeente en de school daarin kan betekenen.

Op ons stuk van het terrein treffen wij Eva, de moeder van het jongetje dat twee jaar geleden een enorm kwaadaardig gezwel bij de nieren en de lever had en op kosten van SOS is geopereerd. Inmiddels heeft Eva, de moeder, een stukje van 2 cm van haar lever gedoneerd voor de kleine Istvan en gaat het wonderlijk goed met het kleine ventje. Het stukje gedoneerde lever is inmiddels gegroeid naar 9 centimeter en dat is fantastisch. De ouders weten dan ook niet hoe zij ons moeten bedanken voor het redden van hun kind. De vader is doof en maakt vreugdedansjes om te laten zien hoe blij zij zijn. Wij hopen van harte dat Istvan verder mag opgroeien als een gezond jongetje, samen met zijn 3 andere broertjes.

Later komen wij bij het lemen hutje van Katalin en Andras dat aan de achterkant helemaal ingezakt en kapot is. De reden van het inzakken blijken muizen te zijn. De muizen hebben zo flink huisgehouden en de boel aangevreten dat het hutje aan de achterkant is ingestort. Zo te zien is er niets meer te redden en moet er gekeken worden hoe dit gezin weer redelijke woonruimte krijgt. Voorlopig wonen zij bij de burenen in. Dat is geen pretje als je ziet dat er dan 4 volwassenen en 5 kinderen moeten wonen in een huisje van 3 x 4 meter, zonder water en elektriciteit. Wel heel fijn dat dit gezin voorlopig geholpen wordt door de burenen door hun onderdak aan te bieden.

In een piepklein schuurtje vinden wij een meisje van 13 jaar en jongen 17 jaar. Het blijkt een stelletje te zijn en zij zijn van plan om samen een leven op te bouwen. Het is triest om te zien dat deze kinderen absoluut niet begrijpen dat het geen spelletje is maar een serieus en keihard leven dat zij tegemoet gaan. Geen van beide kunnen lezen of schrijven. In sommige van deze zigeunerculturen is het vaak zo dat als een meisje met jongen even uit het zicht van de familie van het meisje zijn, zij dan beschouwd worden als een stel en zij aan elkaar gekoppeld zijn. Dat is erg verdrietig en eigenlijk zijn deze kinderen aan hun lot overgelaten. Wij proberen hen te helpen met de meest noodzakelijke dingen zoals dekens, beddengoed, hout om zelf een bed te kunnen maken en een matras. Hier en daar zie ik wat plastic om de gapende kieren en gleuven te dichten tegen de kou in de nacht. Triest, ik zou deze kinderen graag willen opvangen op een plek die veilig is voor hen, waar zij zich kunnen douchen, van een maaltijd kunnen genieten en kunnen leren lezen en schrijven.

Het zou toch fantastisch zijn om schoenen te kunnen geven aan de kinderen die nog geen schoenen hebben om naar school te gaan. In de loods zijn wij kinderschoenen aan het sparen om bijvoorbeeld volgend jaar in de maand augustus (extra bezoek) alle kinderen op Hostad een paar schoenen te kunnen geven zodat zij in september naar school kunnen. Dromen kunnen, mede met uw hulp, waarheid worden, dat weet ik zeker. Doet u mee met het sparen van goede kinderschoenen tot en met maat 42 ? Alvast heel hartelijk bedankt.

Ondertussen komen wij bij het gezin van Florica en Mihai. In oktober schreven wij al over het kindje dat aan de linkerzijde verlamd is en zijn arm en beentje niet kan gebruiken als gevolg van het te snel dichtgroeien van de fontanel. De vader heeft gelukkig nog steeds werk maar kan de hoge medicijnkosten niet meer betalen. SOS besluit ter plekke dat wij gaan helpen om ervoor te zorgen dat het jongetje Mihaly de juiste medicatie blijft krijgen om zo het gezin wat te ontlasten van de zorgen om het kindje.

Lina, een vrouw van 72 jaar slaapt op een houten bankje, zonder matras of iets zachts om op te liggen. Samen met haar zoon woont zij in een piepklein hutje zonder water en elektriciteit. Het hutje heeft twee afzonderlijke kamertjes en gelukkig mag Lina van haar zoon in de ruimte slapen waar het afgezaagde olievat als kacheltje staat en de ruimte enigszins kan verwarmen. Later deze week zal Lina extra dekens, beddengoed en een betere slaapplek krijgen.

Mooi met haar nieuwe kleertjes.

De kachels zijn ook gevaarlijk voor kleine kinderen.

De groentezaden van Monsanto BV uit Bergschenhoek die wij in oktober hebben uitgedeeld hebben mooie resultaten opgeleverd en de bewoners van Hostad gaven ook duidelijk aan dat de uitgifte van de groentezaden een zeer grote hulp is om de honger te bestrijden.

Leuk om zien is ook dat sommige bewoners bijvoorbeeld meer tomaten hadden dan augurken en deze dan ruilden met elkaar om zo toch van alle groenten voldoende te kunnen genieten.

En ach wat de waren de gezinnen blij met de matrassen, dekens en beddengoed. Het geluk straalde van hun gezichten. Een echt matras is iets wat zij niet eerder in hun leven gehad hebben en konden haast niet wachten totdat wij bij de hutjes waren waar de matrassen afgeleverd moesten worden.

Voor een aantal gezinnen moeten er nog slaappleatsen voor de kinderen gemaakt worden. Hout, spijkers en timmermaterialen zijn daar voor nodig en fijn is het dat wij wat stukken gereedschap hebben meegenomen. Niet genoeg gereedschap maar Levente, een van onze Roemeense vrijwilligers, zal zorgen dat de mensen later in de week het benodigde hout en gereedschap ter beschikking krijgen.

Als je altijd op een hoop oud papier, karton en lappen hebt geslapen dan is een echt bed wel het ultieme gevoel van luxe, dat snappen wij heel goed.

De familie van Tereza dansten van plezier en blijdschap, zij kregen namelijk drie bedden met matrassen en dekens voor de 7 kinderen van het gezin.

Wat een feest om dit te mogen zien !!!!

Natuurlijk zouden er meer bedden nodig zijn, maar dat is helaas niet mogelijk in de ontzettend kleine huisjes en hutjes.

Ook voor de babypakketten is er animo genoeg. Alleen de vrouwen waarbij duidelijk is te zien dat zij zwanger zijn, krijgen van ons een babypakket. Soms krijgen wij van de wijkarts door wie sowieso een babypakket moet krijgen omdat er dan nog niets te zien is van een zwangerschap of om een andere verantwoorde reden. De samenwerking met de wijkarts is erg fijn omdat wij toch extra informatie krijgen over gezinnen die extra hulp nodig hebben in de vorm van medische behandelingen, extra voedsel of extra aandacht voor ouderen.

Voor de baby'tjes die in oktober van het vorige jaar zijn geboren, hebben wij babypakketten in grotere maten. Wij noemen deze babypakketten "Groot" en daarin zitten kleertjes met de maten 68 t/m 80 en in de babypakketten "Klein" voor de ongeboren of pasgeboren baby's zitten de kledingmaten 50 t/m 68. Er is dus altijd ook veel babykleding, schoentjes, luiers etc. nodig om al deze pakketten steeds maar weer te kunnen maken. Sommige pasgeboren baby's lijken er veel beter uit te zien dan je zou verwachten. Wellicht komt het door de regelmatige en betere voeding die de moeders nu via SOS krijgen.

Wij hopen het van harte.

Tijdens de bezoeken van de teams aan de huisjes en hutjes zien wij dat er toch meer gedaan moet worden aan de verwarming en kookmogelijkheden. Veel mensen koken op afgezaagde olievaten en die zijn levensgevaarlijk. Sommige mensen hebben zelfs helemaal geen verwarming en dat kan natuurlijk niet.

De gemiddelde prijs van een veilige op hout gestookt kook- en verwarmingstoestel is € 250 per stuk. Dat is op zich niet veel geld voor een houtkachel waarop ook gekookt kan worden, maar het aantal gezinnen die op korte termijn sowieso een kachel of een andere kachel nodig hebben ligt op ongeveer 20 stuks en dat is wel veel geld bij elkaar.

Op de Trandafirilor is er nog steeds geen duidelijkheid over de toekomst.

Anneke, Cees en Meri, het team dat de hele dag de pakketten, speelgoed, boterhammen, dekendozen etc. vanuit de bussen hebben uitgereikt aan de mensen, waren moe maar heel voldaan. Het is hard werken om iedereen de spullen te geven die op de bezoekenbriefjes door de teams zijn aangegeven en ook om nog eens de boel in de gaten houden en de rust bewaren onder de opgewonden bewoners van Hostad.

Tegen 17.30 uur kunnen wij ons bezoek aan Hostad afronden en worden wij door een grote groep hele blij en tevreden bewoners van Hostad uitgezwaaid en zij roepen ons hoopvol na "Tot Oktober !!!!!"

Alle teams hebben een goed gevoel van het bezoek en iedereen vond ook dat de mensen beleefd waren, goed luisterden en vooral heel blij waren met de meegebrachte goederen.

Voor vanavond zijn wij uitgenodigd om op de Praidului school te komen eten als dank voor hulp aan de kinderen en de school. Het eten bestaat uit schijven brood, typische Roemeense worstjes en augurken. Heerlijk en wij genieten met volle teugen.

Na terugkomst gaat iedereen naar zijn kamer om lekker te douchen en te gaan slapen om weer uitgerust te zijn voor de volgende drukke dag.

Maandag: iedereen zit om 08.30 uur fris en vol energie aan het ontbijt en de verschillende teams gaan vandaag diverse wijken bezoeken. Natuurlijk proberen wij in de 4 dagen die wij hebben ons best te doen om alle wijken te bezoeken. Dat betekent goed de planning volgen en hard werken. Wij hebben er veel zin in !

Ons team bezoekt vandaag de Trandafirilor. Op de Trandafirilor staat het houten flatgebouw waar wij regelmatig over schrijven. Het oude en vervallen gebouw geeft een trieste aanblik en wij zijn benieuwd naar de situatie van de 9 gezinnen die daar nog steeds wonen. Rozalia staat de was te doen in een bak met heel vuil water uit de greppel en als zij onze bus aan ziet komen, roept zij onmiddellijk naar iedereen dat wij in aantocht zijn. Wij zien iedereen met blijde gezichten aan komen rennen en zijn in afwachting van wat komen gaat.

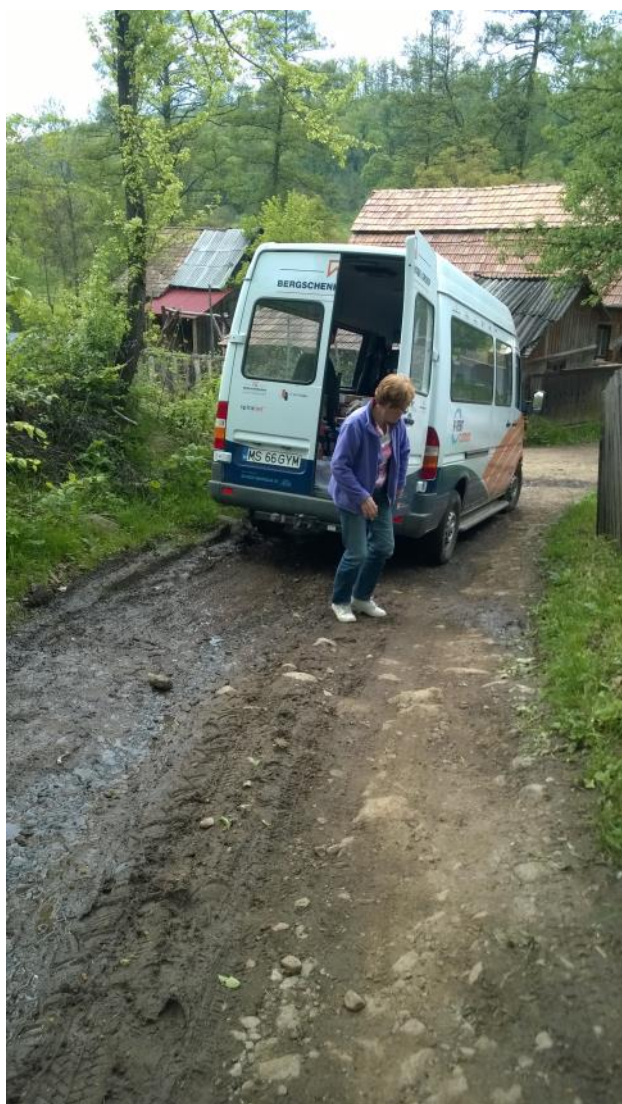
Een voor een wordt er met de mensen gesproken hoe het gaat en het valt op dat iedereen zich ongelukkig en ziek voelt. Dat is ook geen wonder, de onzekerheid van het moeten vertrekken van hun vertrouwde woonplek en maar niet te horen krijgen van de gemeente wanneer en waar zij naar toe moeten. Het is een onhoudbare situatie daar en het verbaast ons niets dat iedereen zich akelig voelt.

Het toiletgedeelte dat er enkele jaren geleden is afgewaaid, is nog steeds niet aangebouwd en de mensen moeten in de tuin achter het gebouw hun behoeften doen. Echt verschrikkelijk.

Ik mis Angela, de jonge moeder met een spierziekte en dat baart zorgen. Ik vraag haar moeder Anna waar Angela is en zij zegt verdrietig dat Angela niet meer kan lopen en alleen nog op bed kan blijven liggen. Wij gaan naar de eerste etage en vinden Angela helemaal verkrampd in haar bed liggen. De kamer is opgeruimd, maar is donker en somber. Wij krijgen een hele grote glimlach van haar en zij zegt blij te zijn dat wij op visite komen. Ondertussen kijkt zij naar de dozen die voor haar gezin zijn meegenomen. Gelukkig zijn haar 3 kinderen opgenomen in het kinderkuis van Sovata omdat Angela hen absoluut niet meer kan verzorgen. Haar man Ferenc is niet thuis, hij blijkt, zoals iedere dag, op zoek naar werk in het dorp. Negen van de tien keer komt hij zonder resultaat naar huis.

De maat voor Attila's tuig wordt bepaald.

Een beetje nattigheid zorgt voor bagger.

De onvoorstelbare situatie bij Veronika.

Het is fijn dat er in de dozen die wij mee gebracht hebben veel voedsel zit, kleding en schoenen voor het hele gezin. Daar kunnen zij even mee vooruit. Wij wensen haar het allerbeste en vragen ons af of wij haar in oktober nog zullen zien. Arme Angela.

Ons volgende bezoek is aan de Morii en het eerste gezin dat wij een bezoek brengen is dat van Attila. Attila heeft nu enkele jaren MS en in oktober vonden wij Attila verkrampd en apathisch op bed liggen. In december was Attila opgenomen in het ziekenhuis van Sovata wegens ernstige benauwdheid. Wat de oorzaak daar van was, was niet bekend en Attila werd na enige dagen weer naar huis gezonden.

Bij binnenkomst zit hij lekker in een rolstoel en lijkt wat meer ontspannen. Hij geeft ons een kleine glimlach ten teken van herkenning en probeert te volgen wat wij komen brengen. Voor Attila hebben wij een lichtere rolstoel meegebracht zodat zijn ouders hem eens mee naar buiten kunnen nemen. Wel is het noodzakelijk dat er een tuig gemaakt wordt waarin Attila vastgezet kan worden zodat hij niet naar voren kan vallen. Dit tuig kan besteld worden in Cluj Napoca in Roemenië.

Het zou fantastisch zijn als Attila zo nu en dan even een frisse neus kan halen.

Natuurlijk zijn er voor hem incontinentiematerialen, verbandmiddelen, wasmiddel en beddengoed meegenomen. Op zich is deze familie niet arm maar de kosten voor incontinentiematerialen en wasmiddelen zijn voor 99% van de gezinnen in Sovata en Sarateni niet te betalen.

De ouders zijn ons erg dankbaar en wij worden bijna plat geknuffeld bij ons vertrek.

Een stukje verder vinden wij de drie gezinnen die wij al langer helpen en het is mooi om te zien hoe goed het met deze families gaat. De groentezaden zijn natuurlijk een grote hulp voor de vooruitgang maar ook de kleding, schoenen en alle andere spullen beginnen nu hun vruchten af te werpen. Wij vertellen deze mensen dat de hulp gaat verminderen en dat wij nu alleen nog in de maand oktober van ieder jaar spullen komen brengen. Dat begrijpen zij en ook zij zwaaien ons lachend uit.

Twee stappen verder woont Veronika met vier kinderen, oma Lujza, de moeder van Veronika en overgrootmoeder Irina in een hutje van 3 x 4 meter. Het is een grote bende, geen water en er is geen toilet binnen. 3 volwassenen en 4 kinderen moeten slapen op twee bedden die te vies zijn voor woorden.

Ik zie de stopcontacten uit de muur hangen en dit is vragen om moeilijkheden. Eigenlijk wil Lujza niet dat wij binnen een kijkje nemen maar ik sta al binnen voordat zij iets kan zeggen. Verschrikkelijk, het stinkt naar urine, vocht en viezigheid.

Ik vraag waar Veronika, de moeder van de 4 kinderen is en krijg van Lujza te horen dat zij met de noorderzon is vertrokken omdat zij het niet meer zag zitten om op deze manier te moeten leven. Dat is heel triest en wij kunnen ons niet voorstellen dat een moeder haar kinderen achter laat bij twee oudere vrouwen.

Gelukkig gaan alle kinderen naar school en wij zullen later spreken met de directeur van de school hoe wij dit gezin nog meer kunnen ondersteunen. In ieder geval krijgen de kinderen op school één warme maaltijd per dag. Dat stelt ons wel wat gerust.

Net als wij weg willen rijden zien wij Miklos, de vader van Anna-Maria. Er loopt ook een vrouw rond en wij zijn benieuwd wie dat is. Wij stappen weer uit de bus en lopen een stukje naar beneden. Het is oppassen geblazen want de kleigrond is wat vochtig en behoorlijk glad. Beneden gekomen ruik ik onmiddellijk dat Miklos heeft gedronken en ook Piroska, de vrouw naast hem, lijkt niet helder. Miklos verteld ons dat Piroska zijn nieuwe vriendin is en bij hem is ingetrokken met twee van haar kinderen. Dat is even schrikken geblazen want weer twee kinderen die in deze puinhoop moeten wonen met ouders die alleen maar bezig zijn om aan drank te komen.

Voor Anna-Maria hadden wij al gezorgd dat zij één warme maaltijd krijgt via een van de scholen en nu moet er natuurlijk ook gezorgd worden dat de twee jongetjes die Piroska heeft meegenomen, ook voedsel gaan krijgen. Voor Anna-Maria is het misschien gezellig dat zij gezelschap heeft van de twee kinderen van Piroska, maar het is zo triest allemaal voor de kinderen. Miklos vraagt ons om geld voor brood.

Ik geef hem een voedselpakket en zeg erbij dat hij dit eten kan nemen en aan de kinderen moet geven. Hij trekt een raar gezicht ten teken dat hij daar helemaal geen zin in heeft. Voor Anna-Maria en haar "nieuwe" broertjes zou een dagopvang waar zij spelenderwijs kunnen leren lezen en schrijven, ook fantastisch zijn.

Vlug naar de Lunga voor een bezoek aan de drie gezinnen die wij twee keer per jaar bezoeken. Dit zijn makkelijke bezoeken omdat deze gezinnen worden ondersteund door Nederlandse sponsorgezinnen. Deze Nederlandse sponsorgezinnen maken zelf de gezinsdozen en SOS brengt deze dozen naar de gezinnen en geven de bezoekresultaten via het gezinsdossier door aan de betreffende sponsorgezinnen.

Op de terugweg gaan wij ook nog even langs bij Irina op de Bicericii. Irina is een oudere vrouw van 70 jaar die in een goed huis woont en incontinent is door een ernstige ziekte. Door haar ziekte heeft zij een buikomvang van 1.70 meter gekregen en kan geen incontinentiematerialen kopen voor deze maat. Gelukkig kunnen wij haar helpen met het benodigde incontinentie materiaal. Blij, heel blij is zij en bedankt ons hartelijk.

Bij het instappen van de bus zien wij een oud vrouwtje nieuwsgierig kijken wie er met zo'n grote bus in de straat is. Wij stappen weer uit de bus en lopen naar haar toe. Zij vraagt ons of wij iets te eten voor haar en haar man hebben.

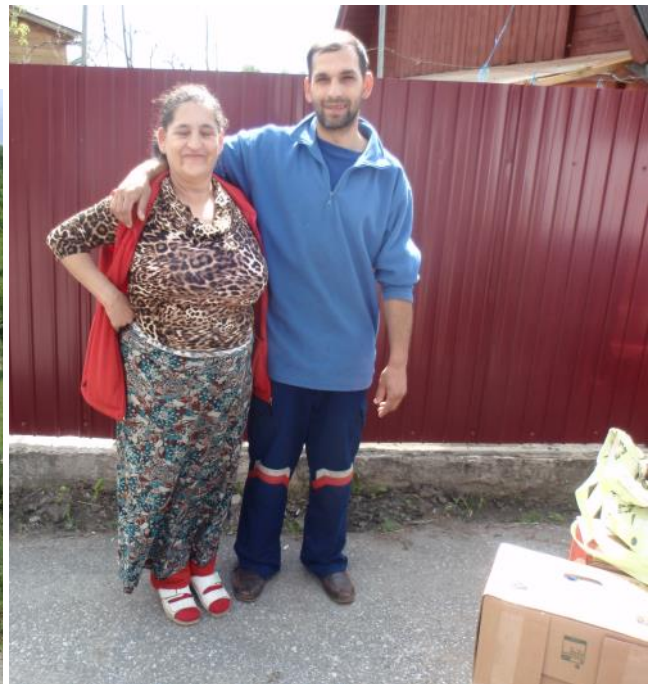
Ik schrik van de onverwachte vraag en kijk naar de oude man die aan komt strompelen. Arme zielen, gewoon geen eten voor vandaag. De burens geven soms wat eten aan hen omdat zij zelf niet in staat zijn om aan eten te komen. Natuurlijk halen wij voedselpakketten uit de bus en geven die aan het echtpaar. Omdat ik wil weten waar en hoe zij wonen, vraag ik of ik even mee mag lopen met de voedselpakketten en om hun naam (Lajos en Cecilia) te noteren zodat wij in oktober nog wat kunnen brengen.

Het lieve wijfie begint te huilen van blijdschap en kan door de tranen niet goed zien waar zij loopt. Wij geven haar een arm en lopen langzaam naar het huisje. Nat, vochtig, donker en bijna niets staat in de kleine ruimte. De voedselpakketten worden voorzichtig op een klein tafeltje gelegd en haar man bewaakt het met zijn leven. Wij noteren de adres- en persoonsgegevens en beloven in oktober terug te komen met de spullen die zij nodig hebben. Dolgelukkig en met hoopvolle ogen worden wij uitgezwaaid door deze lieve twee oudjes.

Wij zullen hen lekker verwennen in oktober !!!

Uit deze greppel wordt drink- en waswater gehaald.

Inmiddels is het bijna 18.00 uur en wij gaan snel naar ons logeeradres voor een hapje en een heerlijke douche. Lekker weer op tijd naar bed en weer vroeg uit de veren morgenochtend.

Dinsdag: Ook voor vandaag staat er voor de teams voldoende op de planning om de dag te vullen. Het team van Anneke gaat de scholen, crèches en het kinderruis bezoeken, het team van Danny is bezig om de watertank voor de groentekas te installeren bij het kinderruis en het team van Janny en Geert gaan naar de 1 Mai straat en de Minei.

Het team van Yvonne vertrekt om als eerste een bezoek te brengen aan de Primaveraii.

Op de Primaveraii wonen 5 zigeunergezinnen die het best goed doen. Jammer dat het 6de gezin van Gabor en Terezia nog steeds hun kinderen niet naar school laten gaan. Hoe wij onze best ook doen, de vader vertikt het om de kinderen naar school te laten gaan. Hij vindt het makkelijker om de kinderen langs de kant van de weg te zetten en te laten bedelen. Het gevolg is wel dat het 11-jarige dochttertje heel hard aan het huilen was omdat zij niets kreeg. Geen speelgoed, geen snoepjes, geen fiets, echt helemaal niets. Het zit ons helemaal niet lekker dat het meisje zo verdrietig is, maar helaas. Het is één van de regels van SOS dat de kinderen naar school moeten om hulp van SOS te krijgen. Via een van de andere gezinnen laten wij toch stiekem een klein popje en een lekkere lolly voor haar achter.

Katalin, de moeder van de 14-jarige Katalin jr. die vorig jaar is uitgehuwelijkt aan een oudere man, is nog steeds verdrietig en mist haar oudste dochter. Het verdriet is nog groter nu zij weet dat Katalin jr. (nu 15 jaar) haar eerste kindje verwacht. In oktober zullen wij een babypakket voor Katalin jr. meenemen. Meer kunnen wij helaas niet doen.

Voor Gyongy en Demeter, die links op het terrein wonen, hebben wij een baby wandelwagen meegenomen voor de kleine Sebastian. Het kleine ventje ziet er schoon en verzorgd uit en ligt tevreden in zijn bedje. Geweldig !!

Voor Lucretia, de mamma van het terrein en voor Lidia zal gezorgd worden dat zij een gebitsprothese krijgen. Csaba, de tandtechniker die wij enkele jaren geleden geholpen hebben met het zijn tandtechnische praktijk, zal ervoor zorgen dat de beide dames een mooie gebitsprothese voor onder en boven krijgen. De kosten voor een zeer goede kwaliteit boven en onder prothese liggen rond de € 250. Exclusief het mogelijk trekken van oude tanden, kiezen en wortels bij de tandarts.

Nadat er met iedereen gesproken is en de bezoekresultaten op de dossiers zijn aangegeven, vertrekken wij en zwaaien terug naar de mensen en kinderen van de Primaveraii.

Onderweg naar de volgende wijk zien wij een zigeunergezin met een gammele houten wagen met paard en drie kleine kindertjes. De wielen staan helemaal scheef en de wagen zal naar ons idee niet lang meer gebruikt kunnen worden. Als zij onze bus zien wenken zij naar ons en vragen om geld om eten te kunnen kopen voor de kleintjes.

Geld geven doen wij nooit en wij geven hen een voedselpakket. Het is nu wel jammer dat de meeste spullen in het voedselpakket eerst gekookt moeten worden voordat het gegeten kan worden.

De familie verdient de kost door te roepen in de straten, steegjes en paden of er ergens oud ijzer op te halen is. Op deze manier reizen de zigeunergezinnen van dorp naar dorp en slapen met het hele gezin dan op de wagen tussen het oude ijzer. Soms mogen zij bij een boer in het hooi slapen en dat is wat comfortabeler dan op de wagen met al dat oude ijzer.

De nog erg jonge baby ligt op het bovenste randje van de wagen, net ver genoeg van de oude ijzeren spullen die zij vandaag hebben opgehaald.

Wij praten nog even na en moeten dan echt vertrekken naar de volgende wijk.

Halverwege de middag komen Janny en Geert even terug van hun bezoek aan de Minei.

Op 24 februari kregen wij van één onze Roemeense vrijwilligers al per email te horen dat er een aardverschuiving had plaats gevonden op de Minei, de voormalige vuilnisbelt. Het ongeluk gebeurde in de nacht, iedereen was verschrikkelijk bang. De muur die de aarden wal ondersteunde klapte omver tegen de muur van het huisje en een omgevallen boom raakte het dak van het huisje.

De muur is opengescheurd en op sommige plaatsen is de muur helemaal weg. De hele voorraadschuur is plat met al het kostbare en zorgvuldig bewaarde voedsel wat erin stond. De fietsen en de andere spullen zijn plat gewalst door verplaatsing van de bosrand. Het is een triest aanblik en dit gezin moet echt geholpen worden. Om de twee dochters in ieder geval een veilig onderkomen te bieden, zijn zij tijdelijk opgenomen in het kindershuis.

Het huisje is gebouwd tegen de afgegraven bosrand en op de hoge kant van de rand staan enorm grote bomen akelig en eng te wiebelen en is het gewoon wachten wanneer de bomen op dit huisje en de andere huisjes vallen. De gemeente ziet geen reden om dit terrein veiliger te maken voor de bewoners. Wij kunnen alleen zorgen dat het huisje niet verder instort en hopen maar op een goede afloop voor dit gezin.

Wij gaan verder met ons bezoek want in de bus staan nog enkele dozen voor de gezinnen op de Ciocarilei. Het zijn korte bezoeken op de Ciocarilei en deze mensen hadden de bus al zien rijden en stonden op de uitkijk. Voor Marina, die in april vorig jaar een naaimachine heeft gekregen, zijn er twee dozen met prachtige lappen die Trynie in de loods zorgvuldig voor haar heeft uitgezocht. Natuurlijk zijn er naaigarens, knopen, ritsen en allerlei andere benodigdheden meegenomen. Het is zo grappig, in deze wijk zie ik nu allemaal gordijntjes hangen die Marina heeft gemaakt. Zo kan zij een leuk bedrag verdienen door het repareren van kleding of het maken van kussens, gordijnen etc. Leuk om te zien.

En zoals altijd staan er groepjes mensen die iets van ons willen. De meeste kennen wij al en daarom geven wij aan dat wij eerst de meest arme mensen helpen aan voedsel, kleding en schoeisel.

De kinderen van deze gezinnen gaan naar school of naar de crèche en via de school of crèche krijgen zij kleding en schoeisel. Alleen bij brand of andere ernstige situaties kunnen zij een beroep doen op SOS. Een beetje teleurgesteld zeggen zij ons gedag en hopen in oktober toch iets te krijgen.

Na dit bezoek gaan wij op weg naar Sarateni dorp. Daar zijn een aantal gezinnen die onze hulp nodig hebben. Natuurlijk gaan wij eerst naar de familie van Istvan die helemaal bovenin woont. Ook dit gezin heeft een sponsorfamilie in Nederland en Hans en Loes hebben weer mooie pakketten gemaakt voor de Istvan familie. Helaas troffen wij de familie vandaag niet thuis en hebben de spullen in een klein schuurtje achtergelaten.

Wij zien wel dat het aangebouwde stukje huis nu klaar is en in gebruik is genomen. Super mooi is het geworden en nu kunnen de kinderen op een eigen bedje slapen en de ouders apart van de kinderen. Een mooie voortuitgang mede door de hulp van Hans en Loes.

In het Kinderhuis komen de gebreide dekens tot hun recht en zijn zeer geliefd bij de kinderen.

Nieuw speelgoed in de crèche.

Het huis van de familie Istvan.

Een stukje verder naar beneden vinden wij Peter en Iren. Zij zijn de opa en oma van Peter Jr. Iren ziet onze bus aankomen en wil snel naar beneden lopen om ons te begroeten. In haar haast valt zij verschrikkelijk op een kei en heeft een lelijke beenwond en behoorlijk wat schaafwonden.

Ik vraag haar of zij even mee wil naar de wijkarts om de wonden te verzorgen en antwoord dat het niets te betekenen heeft, maar zó ontzettend blij is met onze komst. Wij voelen ons niet prettig met de gedachte dat de wonden erge pijn moeten doen.

Peter Sr. is een oude man geworden en het lijkt alsof hij niet goed begrijpt wat wij daar doen en kijkt wat warrig in het rond. Uiteindelijk krijgen wij een kleine glimlach en Iren verteld dat Peter niet in orde is. Het harde werken heeft zijn tol geëist en dat is triest voor deze twee oudjes.

Peter Jr. werkt in een verder gelegen dorp en komt 1x per 3 maanden thuis voor een paar dagen. Hij wil graag geld verdienen om zijn opa en oma te kunnen verzorgen.

De zoon van Iren en Peter en de vader van Peter Jr. is maandenlang van huis vanwege het hoeden van een grote schapen- en geitenkudde. Mogelijk komt hij alleen thuis als de weersomstandigheden het niet meer toelaten om buiten te leven. Het is een hard leven voor deze mensen die ver weg wonen van de bewoonde wereld.

De dozen die wij kunnen brengen bij deze twee lieve mensen zijn gemaakt door Inge, Erik en hun twee dochters uit Nederland. Dankzij deze hulp is er hoop en een beter leven voor deze mensen weggelegd. Dank jullie wel.

Ook brengen wij een bliksembezoek aan Cristian het jongetje dat na drie jaar speciale medicatie volledig is genezen. Deze medicatie is geheel gedoneerd door Ido en Rosa. Nogmaals bedanken de ouders de donateurs van de medicatie voor hun zoon. Zijn leven is hiermee gered.

Snel naar ons logeeradres en wij zien dat Anneke de tafel gezellig heeft gedekt en ons weer verrast met een heerlijke maaltijd. Groentesoep vooraf, sla, gebakken aardappels, stukje vlees en een griesmeeltoetje na. Verrukkelijk. Na het eten wordt nog even nagepraat over vandaag en iedereen gaat zijn kamer weer opzoeken voor de nodige nachtrust.

Woensdag:

Het is al weer de laatste dag van ons bezoek aan Sovata. Alle teams hebben nog best een drukke dag voor de boeg. De Capeti, Iliesi, Eminescu, Scurta en een aantal kleine wijken en straten moeten vandaag nog bezocht worden door de teams. Anneke zal zich vandaag nog bezighouden met de bezoeken van de laatste school, crèches en het kinderkuis. Danny is nog steeds druk met de installatie van de watertank voor het Kinderhuis Sint Josif.

De prachtige watertank is gemaakt door Bergschenhoek Civiele Techniek BV en is gedoneerd door de RoFa Foundation uit Bergschenhoek. Deze donatie is een fantastische aanvulling op de in oktober 2015 geplaatste groentekas bij het kinderkuis Sint Josif. Met de watertank en de 150 meter lange waterleiding vanaf de regenwaterput is het nu mogelijk om de groenteplanten in de groentekas te voorzien van water wat nauwkeurig gedoseerd kan worden bij de wortels.

Op de betonnen sokkel komt een frame met daarop een watertank van 1.300 liter voor de groentekas.

Het regenwater wat op de daken valt wordt via de hemelwaterafvoeren verzameld in een regenwaterput van circa 6 meter diep. Deze put is altijd afgeschermd om ongelukken te voorkomen. Met een pomp wordt het water in 30 minuten tijd in de watertank gepompt. De 1300 liter watertank staat op een betonnen sokkel en een metalen frame op 3 meter hoogte ten opzichte van de groentekas. Daardoor heeft het water voldoende druk om alle plantjes via een leidingstelsel met kraantjes te voorzien van de juiste hoeveelheid water per plant.

In de volgende fase van het project moeten de groenteplanten uitgezet worden en dient het water regulatiesysteem geplaatst te worden. Met hulp van lokale experts op dit gebied gaat dit zeker lukken.

Wij gaan snel naar de Scurta, een voor ons nog onbekende straat. Van de Praidului crèche kregen wij in maart het bericht dat er hulp moest komen voor een jongetje van een zigeunergezin. Wij kregen alle informatie over de maten van kleding en schoenen en wat er nog meer in dit gezin nodig zou zijn. Wij zijn altijd voorzichtig met het geven van goederen als wij een gezin nog niet kennen.

Door de benodigde informatie van de crèche hadden wij voor Peter, het jongetje waar het om ging, kleding, schoenen, schoolspullen, speelgoedje en een rugtas meegenomen. Normaal gesproken gaan wij altijd eerst polshoogte nemen wat er nodig is in een familie en hoe de situatie daar is.

Aangekomen in de straat zien wij dat iedereen ineens naar buiten komt en met hun CNP kaart (paspoort) loopt te zwaaien. Oeps, dit hadden wij niet verwacht en wij moesten ons wapenen tegen allerlei vragen en zeer opdringerige mensen. Wij hadden wel een achternaam en een huisnummer van waar wij moesten zijn, maar de namen lijken allemaal op elkaar en huisnummers zijn eigenlijk niet aanwezig. Iedereen uit de straat staat in de bus te kijken en wij krijgen amper de gelegenheid om te vragen waar de betreffende familie woont. Soms hebben de kinderen de naam van de vader die vaak spoorloos is en wordt de naam van de moeder automatisch gekoppeld aan dat van het kind. Omdat wij alleen de officiële naam hebben, is het vaak een heel gedoe om iemand te vinden. Uiteindelijk komt een zigeunervrouw met de mededeling dat het weleens zou kunnen gaan om haar kleinzoon.

Deze mevrouw blijkt drie dove dochters te hebben die allemaal een kind of meerdere kinderen hebben van een onbekende vader. Wij volgen haar naar het huis wat iets hoger achter een hek staat. De dochters van de vrouw vliegen ons gelijk om de nek en zijn dolblij dat wij er zijn. Ik moet iedereen manen rustig te zijn en niet door elkaar heen te praten, hemel wát een herrie en een gedoe !!

Ik vraag om het geboortebewijs van Peter en gelukkig zijn wij op het goede adres. Ik probeer te achterhalen van welke dochter Peter het kind is. Dat blijkt van Margit te zijn., de middelste dochter. Iedere keer als ik Margit iets vraag, geeft de moeder antwoord en geeft zij Margit een pets op haar hoofd. Als Margit haar best doet is zij redelijk te verstaan, dus de moeder moet gewoon haar mond dicht houden en haar handen thuishouden. Ondertussen zitten de twee andere dochters klaar met hun CNP pas (paspoort), maar ik reageer daar niet op. Als het te lang duurt voor hen, komen zij mij over mijn armen aaien en proberen mijn aandacht te krijgen.

Ik stuur ze terug naar de andere kant van de ruimte en ga verder met Margit.

Weer komt de moeder zich er mee bemoeien en geeft Margit weer een flinke pets voor haar hoofd. Dat deed ze regelmatig en op een gegeven moment word ik zó boos dat ik de moeder heel hard en luid aanspreek op haar vreemde gedrag. Zij schrikt zo ontzettend van mijn reactie dat zij van schrik op een stoel gaat zitten en waarachtig haar grote mond houdt. Gelukkig, rust in de tent. De dochters bedanken mij dat ik de moeder heb gezegd haar dochters niet meer te slaan en zij zijn daar hartstikke blij mee.

Toen de situatie duidelijk was en op het dossier alles was vastgelegd konden wij de doos met de spullen voor Peter afgeven. Weer een heleboel gegil en herrie als dank voor de spullen. Pfff, dit was mij het bezoekje wel !! De volgende keer zullen wij de spullen voor Peter afgeven op de Praidului school, dat lijkt ons wat rustiger.

Bij het weggaan komen weer al de bewoners uit de straat op ons af met de vraag of ook zij hulp kunnen krijgen. Een blik in de straat zegt ons genoeg om te zien dat er inderdaad hulp nodig is. In oktober zullen wij voor de deze ca. 22 gezinnen een voedselpakket meenemen en zien hoe de situaties binnen deze gezinnen werkelijk is.

De Capeti wordt bezocht door team Danny en Marry. Voor de gezinnen hebben wij nog groentezaden van Monsanto BV uit Bergschenhoek. Dat zijn de laatste pakjes zaden van de grote partij zaden die wij gedoneerd hebben gekregen. Voor een paar gezinnen zijn er gezinsdozen meegenomen.

Voor Zsolt het jongetje dat aan een rolstoel is gebonden, hebben wij 14 pakken pampers, kleding en een speelgoedje. De ouders hebben heel veel plezier van de rolstoel met een tuigje voor Zsolt en kunnen lekker met hem naar buiten of kunnen hem laten zitten in plaats van de hele op bed liggen.

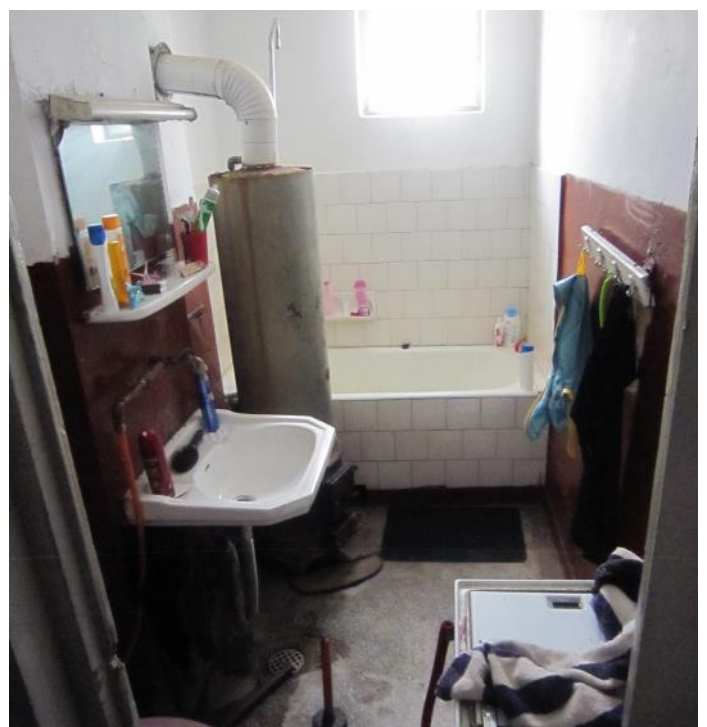
Zijn moeder Emese is inmiddels bevallen van haar tweede kindje en wij hebben daarom dan ook een mooi babypakket voor Emese meegenomen. Ondanks de handicap van Zsolt gaat het goed binnen dit gezin. Vader werkt hard om de eindjes aan elkaar te knopen. Wij worden hartelijk bedankt en natuurlijk hopen zij dat wij in oktober weer kunnen komen.

De kinderen van Agnes en Ferenc gaan nog niet school. Volgens moeder Agnes is dat omdat de kinderen geen kleding en schoenen hadden. Dat is natuurlijk niet waar, want ieder kind dat naar school gaat krijgt via de school kleding !! Een dikke waarschuwing dus en wij zullen tussentijds controleren of de 5 kinderen tussen nu en oktober naar school zijn geweest. Anders is het einde verhaal met de hulp voor deze familie.

Met Nizstor, de man die door ernstige suikerziekte zijn linkerbeen door amputatie moet missen en zijn andere been ernstig is aangevreten door de ziekte, gaat het niet echt goed. Nizstor klaagt over veel vocht ophoping in zijn been en heeft daar erg veel last en pijn van. Hij vraagt ons om een handbediende rolstoel met kettingaandrijving. Dat zal niet eenvoudig zijn om daaraan te komen. Natuurlijk gaan wij ons best doen om zo'n rolstoel op de kop te tikken.

Kleinzoon Geza van 13 jaar die bij zijn Oma Gyongyver en Opa Petru woont, heeft bij takken zagen in het bos een vinger afgesneden. Bah, wat akelig. Geza kan de eerste dagen niet naar school omdat hij voor behandeling steeds naar het ziekenhuis moet.

Opa en oma zorgen ervoor dat zodra het kan, Geza weer naar school gaat. Zij begrijpen het belang van lezen en schrijven voor zijn ontwikkeling.

Het bezoek aan Agnes is een verdrietig bezoek. 4 jaar geleden is Agnes gestoken door een teek en heeft daardoor ziekte van Lyme opgelopen. Het gaat hard bergafwaarts met haar en zij kan nu niet meer van bed komen. Eind vorig jaar zijn de koe en het paard verkocht en sinds kort ook hun huisje om de kosten van medicatie en verzorging voor Agnes te kunnen betalen. Natuurlijk helpen wij waar wij kunnen en wensen dit gezin ongelooflijk veel sterkte toe.

Op de Iliesi gaat alles goed en iedereen is tevreden zoals het nu gaat. Van Piet hebben wij een speciale donatie gekregen voor de aanschaf van twee zeer uitgebreide EHBO-koffers voor de dames die als vrijwilliger zieke mensen helpen met wassen en verzorgen. Wonden verzorgen, bloeddruk meten en bloedprikken bij de diabetisch patiënten en injecties als de wijkarts die voorschrijft. De dames zijn meer dan gelukkig met de prachtige EHBO-koffers en bedanken Piet uit de grond van hun hart.

De hulpverlening op de Iliesi zal met ingang van april 2017 ook sterk verminderen. Naar ons idee kan dat ook omdat de mensen goed op weg geholpen zijn in de laatste 12 jaar. Natuurlijk kan men bij brand of andere ernstige situaties altijd een beroep op SOS doen voor hulp in welke vorm dan ook. Een lijst met daarop de naam van de contactpersoon voor die wijk zal hen in april volgend jaar aangereikt worden.

De dag gaat snel voorbij en voordat de koffers gepakt kunnen worden moeten Anneke en Yvonne nog een drietal avondbezoeken afleggen. Het eerste bezoek na het avondeten is aan Terezia, de moeder van Maria. Vanaf april dit jaar zijn wij bezig om de ernstige aandoeningen aan de benen van Terezia te verhelpen door de aankoop van fucidine met antibiotica. Als wij het kamertje binnen komen ruiken wij al de lucht van wonden en ziekte. Zo te zien herkent Terezia ons en mompelt wat binnensmonds. Wij geven haar een hand en vragen hoe zij zich voelt. Ziek en pijn, geeft zij als antwoord. De benen zien er niet goed uit en ook Terezia lijkt ook minder qua gezondheid. Natuurlijk blijven wij helpen met de fucidine in de hoop dat Terezia uiteindelijk minder pijn heeft van de pijnlijke en kapotte benen. Maria, haar dochter, is ontzettend blij met het incontinentiemateriaal en verbandmiddelen voor haar moeder. Maria en haar man hebben beide werk, maar het betalen van medicatie en incontinentiemateriaal is niet te doen van het geld dat zij verdienen.

Het tweede bezoek is aan Eniko. Gistermorgen kreeg Anneke de vraag om even een bezoek te brengen aan Eniko die dringend hulp nodig zou hebben. Het ging om het betalen van een ziekenhuisrekening als gevolg van een opname en onderzoek. Eniko blijkt Hepatitis onder de leden te hebben. Toen Eniko zich bij de arts in het ziekenhuis meldde moest zij 400 lei betalen via een rekening en 100 lei zwart. De arts zei haar, dat als zij niet wilde of kon betalen, zij haar jas weer aan kon trekken en naar huis kon gaan. Eniko is met haar zieke lijf naar huis gegaan en heeft het geld dat zij gespaard had voor de rekening van gas, water en licht nu gebruikt om de kosten van het ziekenhuis te betalen. Dat zij een week later misschien afgesloten zou kunnen worden van gas, water en licht daar dacht zij niet aan, dat was een latere zorg.

Justinia wacht bij de school voor het eten.

De hulpverleners Tunde en Melinda ...

De hulpverleners op de groepsfoto, van links naar rechts: Levente, Cees, Janny, Marry, Lia, Geert, Meri, Julia, Yvonne, Anneke, Eva en Danny.

Tot overmaat van ramp moest het verplegend personeel ook nog eens stukken chocolade en andere luxe levensmiddelen hebben om zeker te zijn van enige verpleeghulp. Als Eniko niets geeft aan het verplegend personeel zou zij geen schoon bed of zelfs maar een theelepeltje water krijgen, laat staan iets te eten.

Voor de mensen in Roemenië is deze gang van zaken een normaal gebeuren, maar wij blijven het onvoorstelbaar vinden. Haar werkgever doet niets omdat zij daar pas 3 maanden werkzaam is. Haar salaris van 2 t/m 15 januari heeft hij betaald en dat was 40 lei (€ 10,-). Er is nu ook geen geld om eten te kopen voor haar en haar 12-jarige dochtertje of om de huur te betalen. Het is te triest voor woorden. SOS helpt haar nu maandelijks met voedselbonnen om te voorkomen dat het een uitzichtloze situatie wordt.

Het derde bezoek van vanavond is aan de 83-jarige Justinia. Via Amalia, een van onze Roemeense hulpverleners, kregen wij de vraag om voor Justinia voedsel, dekens, beddengoed, schoenen en warme kleding mee te nemen. Amalia vertelde dat Justinia in een krotje woont van 2 x 3 meter, dat de muren beschimmeld zijn, dat zij slechts een slaapplek heeft van oude lappen en karton en zij niet iedere dag iets te eten heeft. Amalia had voor Justinia al georganiseerd dat zij via een van de scholen iedere schooldag om 12.00 uur een warme maaltijd mocht komen halen. In de weekenden zijn de scholen dicht en heeft Amalia haar eten gebracht.

Voor Justinia hebben wij een matras, dekens, beddengoed, warme kleding, goede schoenen en natuurlijk het nodige voedsel gebracht. Voor de komende periode heeft zij nu ook weer dagelijks te eten.

Zij was zo verrast door alle spullen die gebracht werden, dat zij sprakeloos en onwerkelijk voor zich uit zat te kijken. Voor wij de volgende ochtend weer op huis aan gaan, bezoeken wij haar nog een keertje en nu was zij heel blij en gelukkig met alles wat wij gebracht hadden. Heerlijk dat wij haar hebben kunnen helpen.

Vanzelfsprekend laat dit reisverslag slechts de meest opvallende momenten zien en is er meer gebeurd en gedaan dan nu is beschreven. Wij proberen u op een duidelijke manier mee te laten leven met de situaties die wij tegen zijn gekomen. Voor de teams die alle gezinnen bezocht hebben is het een drukke maar mooie tijd geweest en wij bedanken u met heel ons hart voor alle financiële hulp en gedoneerde goederen en de grote interesse in ons werk voor de mensen in Sovata en Sarateni.

Ontzettend hartelijk bedankt, ook namens alle mensen in Sovata en Sarateni.

Praktische tips voor hulpverlening

Bedrijven, instellingen, stichtingen en velen van u vragen ons:

"Wat kunnen wij naast een financiële steun en kleding donaties nog meer doen voor bijvoorbeeld de school- en crèche projecten van SOS ?"

Naar aanleiding van deze vraag hebben wij een wensenlijst samengesteld met artikelen die voor de scholen én crèches en gezinsondersteuning heel erg belangrijk zijn.

Het kan u wellicht helpen makkelijker een keuze te maken bij wat u nog meer zou kunnen betekenen voor de kinderen van Sovata en Sarateni in Roemenië.

WENSENLIJST

VOOR DE LAGERE SCHOLEN EN CRÈCHES

Schriften en blocnotes	Vouwblaadjes (gekleurd) A4 en A5
Ballpoints (bijvoorbeeld met reclama-naam)	Tekenpapier en Crêpepapier
Potloden en puntenslijpers	Scharen voor groot en klein
Knutselmaterialen	Plakstiften en potten plaksel
Kleurboekjes	Stickers
Kleurpotloden en stiften	Grote kralen om te rijgen en draad
Kopieerpapier	Waterverf en penselen

VOOR HET PROJECT GEZINSHULP:

Blikken vlees, zakjes droge soep, gedroogde bruine en witte bonen, spliterwten, blikjes tomatenpuree, pasta, rijst, macaroni, thee, oplos koffie, oplos chocolademelk, bouillonblokjes, blikjes leverpastei, hand zeep, tandpasta, tandenborstels, handdoeken, theedoeken, warme sokken, waxinelichtjes, paracetamol.

Het St. Josif Kinderhuis van Broeder Csaba heeft grote behoefte aan:
Schoonmaakmiddelen, wasmiddelen, bezems, dweilen, werkdoekjes, theedoeken en handdoeken.

Natuurlijk zijn en blijven ook financiële donaties zeer belangrijk.
Van de financiële donaties worden bijvoorbeeld in Roemenië zelf voor de lagere scholen werkboekjes en leesboeken in de Roemeense en Hongaarse taal aangeschaft en wordt het verbeteren van de woon- en leefomstandigheden betaald.

Voor 5 euro kan één SOS-voedselbon worden aangeschaft waarmee een gezin in Sovata of Sarateni geholpen wordt in het levensonderhoud.

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69
Anneke Westerhoff 06 52 17 67 82
Coby Teuben 06 13 41 71 28
Dan Kleefkens 06 55 78 57 37

IBAN nummer ING Bank NL88 INGB 0003 5337 95